

Veldugt og Verdi'gt Requiem

EDVARD NYHOLM DEBESS

At koma í Norðurlandahúsið sunnudagin gav beinanvegin ábending á at øll sum vóru komin til konsert væntaðu okkurt ordiliga stórt. Vantaðu sær eina stóra uppliving. Sum tað altíð er til sovordin stór tiltøk, var útselt og tískil vóru tað nóg av teimum uppmøttu sum ikki eru teir fastu konsertgangarnir til klassiskar konsertir. Nokk er Norðurlandahúsið her hjá okkum eini hampuliga stór konserthus, men til slík stór og populær tiltøk sum hetta, er vanligt at gravgangurin eftir atgongumerkjum er so stórur at øll ikki rúmast inni. Fyri at rúma fleiri áhoyrarum velja fyrriræikarirnir ofta at lata húsið upp allan vegin ígjøgnum, soleiðis at Salurin og Klingran verður eitt. Hetta er helst,

samanumtikið, ein góð loysn, men tað slepst ikki undan at tað gongur útyvir ljóðið. Meir um hetta

seinni. Men rúmið verður stórt, og tað var alt tiltakið sum tað var, eisini. Tá eg og síðumaðurin vóru

sessaðir, gekk ein lóta áðrenn alt var fullsett og soingu einir fimm minuttir har tú týðiliga

merkti spenningin og stórar vónir, í luftini. So knappliga tagnaði allur salurin sum við eitt, og vit

sótu øll í tøgnum og bíðaðu eina løtu. Sjálvt um ongin hevði boðað frá at vit skuldu sita kvírr, sótu fólk nú og teskaðu til hvønnannan, eisini síðumaðurin og eg.

Men endiliga komu teir fyrstu sangarirnir inn, og meðan teir 160 sangarirnir stillaðu seg í 5 røð á 32 fólk, kendist hvussu spenningurin bleiv forloystur og øll vóru nú klár at fara uppfrá. Eg trúgvi at tað í hesum føri hevur havt stóran týðning at tað er so væl frágreitt / upplýst um tiltakið frammanundan. Tað skapar stórar vónir í hvørjum einstakum áhoyrara, og er í síðsta enda við til at skapa eina stemningsfulla tónleikauppliving. Tá kór, og orkestar uppá 80 fólk, vóru komin uppá pláss, vóru tað dirigentur og solistar sum trinu inn, og nú var alt fullmannna.